

Волфъ. Милостивый, Графе, азъ ви бы нѣщо казалъ.

Графъ-тъ Свободно ми кажете.

Волфъ. Азъ мысля, че ще бѣде добро, като ся увѣрихмы вече за невинность-тъ на госпожа Графица, да извѣстимъ нейны-тъ родители и да ги замолимъ, да дойдѣтъ тука.

Графъ-тъ. То трѣба, но кого да проводимъ въ Брабантъ, да отиде по скоро.

Волфъ. А кого ще намѣрите по добъръ отъ мене. — Не гледайте, дѣто съмъ азъ старъ. — Тази радость като да мя е подмладила. — За любовь-тъ на васъ и на ваша-та покойница отваждамъ на край свѣтъ.

Графъ-тъ. Азъ ви вѣрвамъ любезнѣйшій Волфе, но какъ бы дозволилъ, вы като старъ челоуѣкъ да вѣрвите бързо на такъвзи дългъ пѣтъ; зеръ не ви е было доста, дѣто сте ся трушили по войнѣ-тъ почти седемъ години.

Волфъ. Не дѣйте мя ни наймалко жали милостивый Графе! та ваша та любовь и жалость окрилати ще мя; та само като помысля, какъ ще бѣде драго на онѣзи благородны души, като чуѣтъ, че е тѣхна-та дѣщиря страдала невинно; които сѣ были до сега натоварени съ съ стыдъ и срамъ, и крили сѣ си тѣжъ-тъ и жалость-тъ сами въ себе си.

Графъ-тъ. Добрѣ, като желаете ви сами, — а вы ся натакмете, — земете нѣколко съпѣтницы и вѣрвете въ името Божіе, и сичко имъ изявете; но безъ тѣхъ, ако е нѣкакси възможно, недѣйте дохожда.